

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **R. K.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2017, čj. 2627/DS/2017, JID 102583/2017/KUUK/Far, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 8. 2019, čj. 75 A 23/2017-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Teplice (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 27. 2. 2017, čj. MgMT-SČ 087637/PŘ/2923/2016/Ši, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Toho se měl dopustit tím, že dne 25. 7. 2016 v 14:53 hod. na silnici pro motorová vozidla I/63 (3,0 km) ve směru jízdy z Ústí nad Labem do Teplíc jel rychlostí 135 km/h v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 110 km/h. Za tento přestupek správní orgán I. stupně žalobci uložil pokutu 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. Žalovaný se podle něj dostatečně nezabýval namítanými nedostatky měření rychlosti a neodstranil pochybnosti, zda u měřícího vozidla došlo po ověření rychloměru k výměně pneumatik. Nepřezkoumatelnost způsobuje také to, že se žalovaný vyjadřoval o laserovém rychloměru, ačkoliv měření proběhlo radarovým

rychloměrem. Žalovaný se nevyjádřil k obrázku, kterým žalobce dokládal zakřivení vozovky v místě měření rychlosti. Dále žalobce nesouhlasil s tím, že správní orgány neprovedly výslech policistů a ohledání místa měření s osobou odborně způsobilou ke zjištění zakřivení. K ověření rychloměru nelze přihlížet, protože jej provedl výrobce, který má na vydání ověření ekonomický zájem. Pochybnosti vzbuzuje také obecný a nepodepsaný protokol o proškolení policisty provádějícího měření. Správní orgány v průběhu řízení změny údaj o místě spáchání přestupku, na což žalobce nemohl nijak reagovat. Závěr správních orgánů o nedbalostní formě zavinění nemá žádný odraz v odůvodnění správních orgánů, které ani nečinily žádný závěr o konkrétní formě zavinění. Správní orgány neodůvodnily závěr, že k měření došlo na silnici pro motorová vozidla a nezabývaly se významem tohoto pojmu ve světle jeho zákonné definice. Žalobce si navíc myslel, že se nachází na dálnici a neviděl žádnou značku označující silnici pro motorová vozidla. Nezákoně bylo také závazné určení způsobu platby pokuty a nákladů řízení. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí způsobuje také to, že správní orgány neuvedly, s jakým zněním právních předpisů pracovaly, neboť nanejvýš uvedly, že rozhodovaly „*ve znění pozdějších předpisů*“ a nezabývaly se tím, zda novější právní úprava pro žalobce není příznivější.

[3] Krajský soud v Ústí nad Labem v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Námitky nepřezkoumatelnosti neshledal důvodnými. Správní orgán I. stupně se k námitkám žalobce a navrhovaným důkazům vyjádřil dostatečně. Stejně tak se správní orgány vyjádřily i k otázce zavinění a mechanismu měření rychlosti. Z hlediska přezkoumatelnosti není třeba, aby se zabývaly detailně každou dílčí námitkou, ale stačí, pokud žalovaný proti odvolání postavil ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci odvolací námitky neobstojí. Rozhodnutí správních orgánů tvoří jeden celek a jako takový z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí. Rychlost byla v nyní posuzované věci měřena rychloměrem, který v případě jakékoliv chyby měření tuto skutečnost nahlásí a rychlost vůbec nezměří. Pokud byla rychlost zaznamenána, musela být změřena v souladu s manuálem k obsluze. K námitce zpochybňující měření rychlosti s ohledem na podhuštění pneumatik odkázal soud na judikaturu, která se touto otázkou zabývala. Ověření rychlosti výrobcem rychloměru není v rozporu se zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii, přičemž žalobce měl podle daného zákona možnost požádat o ověření radaru. Z mapového snímku pořízeného z internetového portálu Mapy.cz je dále patrné, že měření proběhlo na přímém úseku silnice a stejně se jeví i na snímku z rychloměru. Povinnost zachovat totožnost skutku neznámá, že by skutek musel být popsán ve správním rozhodnutí totožně jako v oznámení o zahájení řízení. V nyní posuzované věci policisté v příkazu použili pouze starší označení pro totožnou pozemní komunikaci a přidáním kilometráže místa přestupku došlo pouze k upřesnění popisu skutku, nikoliv k jeho změně. Smysl žalobní námitky požadující bližší odůvodnění naplnění legální definice silnice pro motorová vozidla krajskému soudu nebyl zřejmý. Z hlediska odpovědnosti za protiprávní jednání je nedůvodný také žalobcův poukaz na neznalost dopravních předpisů, nepozornost při řízení či pochybení ostatních řidičů. V případě příslušníků dopravní policie provádějících dohled nad bezpečností silničního provozu ani není třeba zkoumat předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí. Žalobce ani neuvedl nic konkrétního, čím by kvalifikaci policistů zpochybnil. Nezákonost rozhodnutí nevyvolává ani uvedení pouze některé z možností platby pokuty a nákladů řízení ve výroku rozhodnutí. Totéž platí také pro neuvedení konkrétního aplikovaného znění zákona. Správní orgány znění specifikovaly způsobem, který je pro právní profese běžný, a žalobce ani nenamítá, že by v dané věci aplikovaly neúčinné znění zákona. Během správního řízení ani nedošlo ke změně relevantní právní úpravy.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že se krajský soud nijak nevypořádal s žalobní námitkou, dle které z výroku ani odůvodnění správních rozhodnutí neplyne, jaké formy nedbalosti se dopustil. Krajský soud sice odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale to není dostatečné, protože to jen parafrázuje zákon, dle kterého postačuje zavinění z nedbalosti, ale již z něj neplyne, jaké

pokračování

formy nedbalosti se dopustil konkrétně stěžovatel. To platí i pro rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel trvá na tom, že správní orgány konkrétní formu zavinění neuvedly, a proto jsou i jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná. K tomu odkázal na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2019, čj. 2 A 31/2016-33, Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 5. 2018, čj. 28 A 19/2016-33, a nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 722/09 ze dne 7. 1. 2010.

[5] Stěžovatel nesouhlasí ani s vypořádáním námitek týkajících se měření rychlosti. V žalobě podrobně popsal, proč považuje správní rozhodnutí za nepřezkoumatelná. Krajský soud ale na námitky odpověděl pouze obecně a vágně. I napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Krajský soud nesprávně posoudil také námitku opomenutí důkazů ve správním řízení. Je povinností správních orgánů, aby zdůvodnily, proč navržené důkazy neprovedly. Je zcela bez relevance, zda se krajský soud domníval, že vypořádání důkazních návrhů lze z odůvodnění dovodit konkludentně. K tomu stěžovatel odkázal na rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2018, čj. 1 As 145/2018-57.

[6] Nepřezkoumatelný je také závěr krajského soudu týkající se chyby měření rychloměrem. Již v žalobě stěžovatel poukazoval na to, že nelze bez důkazů tvrdit, že by rychloměr případnou vadu vyhodnotil a anuloval měření. Z rozsudku NSS ze dne 1. 2. 2017, čj. 9 As 102/2016-50, plyne, že způsob fungování radarového rychloměru není notorií, a proto je nutné tuto skutečnost prokazovat. Jedná se o jinou situaci než u laserového měřícího zařízení, kde při nedodržení podmínek vůbec nedojde ke změření rychlosti. Odkazem na toto přílehlavé rozhodnutí se krajský soud vůbec nevypořádal. Krajský soud nesprávně vyšel z rozsudku NSS ze dne 4. 12. 2013, čj. 1 As 83/2013-60, ačkoliv stěžovatel namítal, že se v dané věci jednalo o odlišný rychloměr. Ačkoliv šlo o rychloměr radarový, nelze vycházet z premisy, že všechny radarové rychloměry disponují zázračnou funkcí rozpoznávající jakoukoliv vadu měření. Takovou funkcí navíc žádný rychloměr v ČR nedisponuje, což stěžovatel dokládá vyjádřením Českého metrologického institutu. K otázce vlivu vad na funkčnost měření odkázal dále na rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2016, čj. 1 As 26/2016-33.

[7] Za nepřezkoumatelné pokládá také závěry o měření rychlosti v zatáčce. Krajský soud nemohl hodnotit, co bylo zatáčkou, pokud si to nezjistil v návodu k obsluze rychloměru. Pokud nezjišťoval, jaké podmínky musí úsek měření splňovat, stěží mohl dojít k závěru, že byly splněny. Přímost měřeného úseku nelze odhadovat „od oka“ (viz rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2017, čj. 8 As 42/2016-29). Krajský soud také ignoroval stěžovatelem předložený mapový snímek, ze kterého je patrné, že měřený úsek komunikace má nesporně jisté zakřivení. Bylo proto úkolem krajského soudu zjistit, jak moc je zakřivený a zda to odpovídá návodu k rychloměru. Krajský soud vyšel zjevně z mapových podkladů ze serveru Mapy.cz, aniž by je provedl jako důkaz a založil do spisu. Takový postup je podle rozsudku NSS ze dne 15. 4. 2009, čj. 1 As 30/2009-70, v rozporu s právem na spravedlivý proces. Závěr o přímosti měřeného úseku nelze učinit ani na základě fotografie z rychloměru zachycující pouze velmi omezenou část pozemní komunikace.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti sdělil, že ji považuje za zcela nedůvodnou. Správní orgány rozhodovaly podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, podle kterého k odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, pokud zákon nestanoví jinak. V případě stěžovatele nebylo možné učinit závěr o úmyslném spáchání přestupku. Touto otázkou se opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, dle jehož rozsudku ze dne 28. 5. 2015, čj. 9 As 291/2014-39, je smyslem vymezení skutku ve výroku rozhodnutí to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným. Správní rozhodnutí jsou odůvodněna dostatečně, přestupek byl řádně zdokumentován a stěžovatel ztotožněn. V otázce měření rychlosti se žalovaný plně ztotožnil s krajským soudem. K tomu dodal, že radarový rychloměr Ramer 10 C je automatizovaný a v případě jakékoliv chyby měření nahlásí chybu a rychlost nezaznamená (viz rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2017, čj. 6 As 40/2017-32). Rychloměr splňoval všechny zákonné požadavky a byl

ověřen. Podstatné není ani namítané „rozkalibrování“ rychloměru v důsledku výměny pneumatik, neboť při prokazování viny se vychází z ověřovacího listu vydaného metrologickým ústavem, osvědčení zasahujících policistů k užívání měřícího zařízení a záznamu o průběhu měření. Obdobné závěry ve vztahu kalibrace rychloměru a výměny pneumatik učinil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35. Výměna pneumatik nemohla způsobit nepoužitelný výsledek měření, protože právě kvůli takovým případům se počítá s odchylkou měření, která je na výsledek aplikována. V této věci navíc překročení rychlosti bylo výrazné (30 km/h, po započtení odchylky 25 km/h). Z mapových podkladů je také zřetelné, že měřený úsek je přímý.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou týkající se nedostatečného vymezení formy zavinění ve správních rozhodnutích. Stěžovatel svou námitku formuloval částečně jako námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku spočívající v nevypořádání žalobní námítky a částečně jako námitku sporující závěr krajského soudu, dle kterého se správní orgány otázkou formy zavinění ve svých rozhodnutích zabývaly dostatečně. Nejvyšší správní soud se v tomto směru nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Teprve dospěje-li kasační soud k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz např. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, čj. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS). Tuto námitku neshledal důvodnou, protože krajský soud na žalobní námitku nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí konkrétně odpověděl a uvedl, kde se formou zavinění správní orgány podle něj zabývaly. Ostatně kdyby byl rozsudek nepřezkoumatelný, nemohl by s ním stěžovatel nyní polemizovat.

[12] Pokud jde o posouzení, zda závěry učiněné krajským soudem byly správné a správní orgány se formou zavinění skutečně přezkoumatelně zabývaly, stěžovateli konkrétně vadí, že ani v odůvodnění neuvedly, o jakou formu nedbalosti se v jeho případě mělo jednat. NSS v rozsudku ze dne 22. 2. 2017, čj. 6 As 303/2016-37, vysvětlil, že „výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též (...), formu zavinění, (...). Forma zavinění přitom bude z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. (...) To sice neznamená, že by správní orgán nebyl vůbec povinen posoudit, zda stěžovatel spáchal přestupek v nedbalosti vědomé či nevědomé, neboť jde o jednu z okolností významných pro rozhodování o výši sankce. Dle názoru Nejvyššího správního soudu však plně postačí, promítne-li se takové posouzení do odůvodnění rozhodnutí o přestupku (...).“

[13] V nyní posuzované věci není sporné, že správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že se stěžovatel přestupku dopustil z nedbalosti. Nejvyšší správní soud však musí dát stěžovateli za pravdu, že odůvodnění žádného ze správních rozhodnutí konkrétní závěr o formě nedbalosti (tj. zda se jednalo o nedbalost vědomou či nevědomou) neobsahuje. Správní orgán I. stupně na str. 5 svého rozhodnutí pouze citoval příslušné zákonné ustanovení, dle kterého obecně postačuje k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti. Totožný závěr učinil i žalovaný na str. 3 svého rozhodnutí. I přesto však Nejvyšší správní soud neshledal, že by tato vada nutně musela vést ke zrušení správních rozhodnutí. Jak plyne z výše citované judikatury, uvedení formy nedbalosti má vliv pouze z hlediska rozhodování o výši sankce. V nyní posuzované věci však správní orgán I. stupně stěžovateli uložil pokutu na samé spodní hranici

pokračování

zákoně sazby. Je proto zřejmé, že toto pochybení správních orgánů se nemohlo nijak negativně projevit na zákonnosti správních rozhodnutí, resp. v právní sféře stěžovatele (obdobně viz rozsudky NSS ze dne 21. 6. 2018, čj. 9 As 348/2017-38, či ze dne 13. 8. 2019, čj. 7 As 140/2019-41). Stěžovatelem odkazovaný náleží Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 722/09 se týkal trestního řízení a s nyní posuzovanou věcí má společného pouze to, že v něm soud rovněž řešil otázku zavinění. Jeho závěry však na rozdíl od výše citované judikatury zdejšího soudu na konkrétní námitky a skutkové okolnosti této věci bezprostředně nedopadají.

[14] Dále stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v nevyřádkání žalobních námitek týkajících se měření rychlosti. Stěžovatel sice krajskému soudu vytýká, že se s jeho námitkami vypořádal obecně a vágně, současně ale ani on sám netvrdí, kterou konkrétní část rozsáhlé žalobní námítka pokládá za nevyřádkanou. Dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádkány všechny žalobní námitky, dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz například rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). Krajský soud navíc nemusí reagovat na každou dílčí část námítka. Postačuje, pokud proti žalobě postaví vlastní právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2015, čj. 10 Afs 18/2015-48, bod 34). Krajský soud se v napadeném rozsudku vyjádřil k námitkám zpochybňujících ověření rychloměru, vlivu podhuštění pneumatik, měření v zatáčce i neprovedení důkazu svědeckou výpovědí policistů. Z napadeného rozsudku plyne, proč krajský soud považoval danou část žalobní argumentace za nedůvodnou, a proto ani v tomto ohledu není nepřezkoumatelný.

[15] Nepřezkoumatelné nejsou ani závěry krajského soudu učiněné k chybám měření ve spojení s otázkou typu použitého rychloměru. Krajský soud se touto námitkou zabýval v odst. 28 napadeného rozsudku. Vyšel zde z toho, že policisté použili automatizovaný radarový rychloměr, který v případě chyby měření rychlost vůbec nevyhodnotí. Stěžovatel vedle toho tvrdí, že se krajský soud měl v případě tohoto rychloměru zabývat i způsobem jeho fungování a provést v tomto směru dokazování. K této otázce se již Nejvyšší správní soud vyjadřoval v několika rozsudcích. Např. z žalovaným odkazovaného rozsudku ve věci sp. zn. 6 As 40/2017, vyplývá, že po provedení samotného měření zařízením RAMER 10C – jež bylo použito i v nyní projednávaném případě – „následuje ověření výsledku měření, tedy znovu se kontroluje další průběh signálu po změření rychlosti, a pokud by se o více než stanovenou chybu odlišoval, je měření anulováno, jinak je považováno za správné.“ Obdobně viz také rozsudek ze dne 23. 11. 2016, čj. 6 As 210/2016-41, na který odkazoval v napadeném rozsudku krajský soud. Stěžovatelův odkaz na rozsudek sp. zn. 9 As 102/2016 proto není přiléhavý, protože v dané věci nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívala v tom, že z něj nebylo zřejmé, na základě čeho soud učinil závěr o fungování konkrétního (blíže v rozsudku nespécifikovaného) rychloměru. V nyní posuzované věci se o takovou situaci nejedná, protože krajský soud vyšel z dřívějšího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž bylo fungování v této věci použitého rychloměru popsáno. Není proto ani důvod, aby Nejvyšší správní soud v tomto směru prováděl stěžovatelem navrhované důkazy, které navíc na posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozsudku nemohou mít vliv.

[16] Stěžovatel současně zpochybnil správnost závěru krajského soudu ohledně přezkoumatelnosti vypořádkání důkazního návrhu svědeckou výpovědí policistů ve správním řízení. Ani tato námitka není důvodná. Krajský soud správně uvedl, že se správní orgán I. stupně k důkaznímu návrhu stěžovatele vyjádřil ve svém rozhodnutí s odkazem na judikaturu Nejvyššího

správního soudu tak, že navržený důkaz neprovede, protože ze spisové dokumentace vyplývá jasný důkaz o spáchání přestupku a z hlediska časového odstupu a klidnému průběhu dopravní kontroly nelze očekávat, že by si zasahující policisté detailně pamatovali podrobnosti o kontrole. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že se nejednalo o opomenutý důkaz, na čemž nic nemění ani stěžovatelův na rozsudek sp. zn. 1 As 145/2018 obecně vymezující povahu této procesní vady.

[17] Poslední okruh vznesených kasačních námitek se týkal otázky, zda měření proběhlo v zatáčce či nikoliv. Tvrzení, že krajský soud vyšel z mapových podkladů, aniž by je provedl jako důkaz při jednání a založil do spisu, je zjevně nesprávné. Krajským soudem pořízené mapové snímky měřeného úseku z internetového portálu Mapy.cz se nacházejí na č. l. 33 spisu krajského soudu a krajský soud je jako důkaz provedl při jednání dne 5. 8. 2019, na které se stěžovatel a ani jeho zástupce nedostavili. Jestliže stěžovatel nyní namítá, že krajský soud ignoroval jím předložený mapový snímek dokládající zakřivení vozovky, je třeba podotknout, stěžovatel žádný takový snímek k žalobě nepřiložil. Na nyní řešenou věc nelze vztáhnout ani závěry z rozsudku sp. zn. 8 As 42/2016, na který stěžovatel odkazuje. V dané věci totiž bylo zjevné, že policisté při měření pochybili, a bylo zapotřebí zjistit vliv tohoto pochybení na správnost výsledků měření rychlosti. Proto se Nejvyšší správní soud nespokojil pouze s výňatkem z mapy, která měla dokládat přímost vozovky, a požadoval, aby krajský soud konfrontoval obsah mapy s obsahem návodu k obsluze rychloměru. V nyní řešené věci však žádné pochybnosti nevyvstaly, protože mapové snímky ani snímek z rychloměru nezavdávají důvod k pochybám o přímosti měřeného úseku. Nebyl proto důvod, aby se krajský soud zabýval tím, jak návod k obsluze definuje zatáčku a zda měřený úsek tuto definici naplňuje (obdobně viz rozsudky NSS ze dne 15. 8. 2019, čj. 10 As 36/2019-33, a ze dne 11. 9. 2019, čj. 7 As 161/2019-28).

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. srpna 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu